

In slonela je še vedno na Robertovi roki. Ti spomini so ji pluli po možganih ter jo vznemirjali. Robertova roka pa je mirno ležala pod njeno glavo in on se ni ganil.

Črez dobro uro se je vrnil Alfred.

Vstopil je s temnim licem in nezadovoljnim izrazom na čelu. Metoda je dvignila glavo ter ga vprašujoč pogledala. On ni čakal, da bi ga bila vprašala.

»Danes ga je tovarnar odslovil«, je dejal naglo in polglasno. »Odtod njegova razburjenost in bolezen!«

In sedel je na bližnji stol, kakor bi bil silno utrujen, ter prekrižal noge, naslonivši si hkratu glavo v lakti.

Metoda pa se je zopet sklonila nad Robertovo roko, toda njena glava je bila videti sedaj še bolj nizka, še bolj zakopana v odejo . . .

In nastala je v sobi zopet prejšnja tišina. A nekaj je plulo po njej, da, prav natanko se je čulo, da niso bili notri samo ti molčeči in upognjeni ljudje. Bilo je, kakor bi se nevidne roke dotikale njih životov, kakor bi hotele poskušati, da li je njih ogrodje dovolj trdno v to, kar je imelo še priti nadnje . . .

(Dalje prihodnjič.)

Ti si lepa, ko solnce . . .

Ti si lepa ko solnce,
ko pod trudni dan
žareč in drhteč se potaplja
v ocean.

Ti si lepa, in jaz te ljubim,
in ko zrem ti v oči,
v sebi čutim jaz novo življenje
in nove moči.

Ah, ne vtoni, moje solnce! . .
V dalji vali šumé,
in ti greš . . . in že padajo name
brezkončne teme.

A. Gradnik.

